

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

*Ključevi za slamanje đavolskog stiska
i donošenje probuđenja u vaš svijet*

*Slušaj me,
sotono!*

SYLOW

**KRATAK
PREGLED
IZDANJA**

Carlos Annacondia

*Nabavite ovu knjigu! Ona će vam promijenit život! Ona potiče vjeru, promiče znakove
i čudesa, a duboko je ukorijenjena u temeljnoj službi Isusa Krista – izgoniti zle duhove!*

- Kimberly Daniels, auterica najprodavanijih knjiga za izdavača Clean House, Strong House

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

Slušaj me,
sotonó!

SYLOAM

CARLOS ANNA CONDIA

Syloam

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

POSVETA

Ovu knjigu posvećujem svom Gospodinu i Ocu, Isusu Kristu
i Svetome Duhu, jedinom autoru ovih stranica;

mojoj ljubljenoj ženi Mariji¹, mojoj pomoćnici i majci
moje devetoro djece – zajedno, mi nosimo teret službe;

mojoj majci zahvaljujem za njezine vjerne molitve;

pastoru Manuelu A. Ruizu u Panami, koji me je dotaknuo
porukom Evanđelja; pastorima Jorgeu Gomelskyom
i Pedru Ibarrau, koje je Bog koristio da nas osnaži
u različitim fazama našeg kršćanskog hoda.

Ovu knjigu osobito posvećujem svima onima koji
strastveno ljube duše i žele da ih Bog upotrijebi.
Molim Gospodina da iskoristi ovu knjigu
kao sredstvo nadahnuća tim ljudima.

---

¹ U ovom prijevodu korišten je hrvatski oblik imena Marija

ZAHVALE

Želim zahvaliti svojim suradnicima u službi
Mensaje de Salvación (Poruka spasenja);

pastorima koji su iz dana u dan podupirali
naše evangelizacijske kampanje;

molitvenim zastupnicima;

svima koji podupiru službu svojim darovima tako da
možemo nastavljati zadobivati duše za Krista;

isto se tako želim zahvaliti svima koji su ispunili
stranice ove knjige svojim svjedočanstvima.

SADRŽAJ

Predgovor I	7
Predgovor II	11
Uvod	15
PRVI DIO: IDITE ... I PROPOVIJETAJTE“	
1 Božji poziv	19
DRUGI DIO: „OVA ĆE ČUDESA PRATITI ONE KOJI BUDU VJEROVALI ...“	
2 Pomazanje u službi	37
3 Autoritet kroz vjeru	53
TREĆI DIO: „ ... IZGONIT ĆE ZLE DUHOVE ...“	
4 Demonologija 1	67
5 Demonologija 2	81
6 Očitovanje zlih duhova	91
7 Duhovno oslobođenje	103
8 Opasnosti okultizma	119
9 Snaga opraštanja	131

ČETVRTI DIO: „... GOVORIT ĆE NOVIM JEZICIMA ...“

10	Krštenje u Duhu Svetom	143
----	------------------------------	-----

PETI DIO: „... AKO POPIJU ŠTO SMRTONOSNO NEĆE IM NAUDITI ...“

11	Duhovna zaštita	155
12	Duhovno ratovanje 1	165
13	Duhovno ratovanje 2	177

ŠESTI DIO: „... BOLESNI ĆE OZDRAVLJATI ...“

14	Dodir iscjeljenja	187
15	Svijet za Krista	205
	Zaključak	215
	Dodatak A: Primjer koji treba oponašati i slijediti	219
	Dodatak B: Suosjećanje za izmučene duše	225
	O autoru	231

PREDGOVOR I

Uvrijeme pisanja ove knjige predivno argentinsko probuđenje navršava petnaest godina! To je prilično značajna stvar jer su čak i najčuvenija probuđenja – poput onog u Ulici Azusa i veškog probuđenja – trajala tek nekoliko godina. Međutim, istina je da su učinci ili odbljesci nekih probuđenja trajali daleko duže, ali je sama vatra probuđenja relativno kratko gorjela.

Carlos Annacondia je najuočljiviji i najpoznatiji apostol argentinskog probuđenja. On djeluje zajedno s izvanrednim Božjim slugama kao što su Omar Cabrera, Claudio Freidzon, Pablo Deiros, Edgardo Silvoso, Pablo Bottari, Eduardo Lorenzo i, odnedavna, Sergio Scatagliini. Općenito se misli da je probuđenje počelo kad je Carlos Annacondia započeo sa svojom javnom evangelizacijskom službom 1982. godine.

Čini se da je sveopće izlivanje Duha Svetoga, za koje molimo, nadohvat ruke. Nikad prije nisu kršćani toliko govorili o probuđenju, propovijedali o probuđenju, vodili tečajeve i držali seminare o probuđenju, pisali knjige i članke o probuđenju.

Međutim, imajte na umu da će budući povjesničari, vrlo vjerojatno, ovu knjigu *Slušaj me, soton!* smatrati jednom od najznačajnijih knjiga na temu probuđenja tijekom 1990-tih. Oduševljen sam što nam je sada dostupna i na engleskom jeziku.

Carlos i ja prijatelji smo već dugi niz godina. Sudjelovao sam na njegovim evangelizacijama, služio njegovom osoblju, putovao s njim, prevodio za njega, molio s njim, govorio i pisao o njemu i, naravno, jeo argentinski biftek s njim. Nema kršćanskog voditelja kojeg cijenim više od njega. Kad bi postojalo nešto poput Dvorane slavni evangelizatora, Annacondia bi se našao rame uz rame s Billyem Grahamom, Morrisom Cerullom, T.L. Osbornom, Reinhardom Bonnkeom i ostalima. Jedini razlog zbog kojeg u Americi ne znamo više o njemu jest njegovo nepoznavanje engleskog jezika.

Istraživao sam i ustanovio da se osnovni razlozi zbog kojih argentinsko probuđenje traje dulje od svih drugih probuđenja tiču Annacondie. Annacondia je tijekom dvadeset i četiri godine zadržao evangelizaciju – zadobivanje izgubljenih duša – u središtu svoje pozornosti. Kamo god pošao, on inzistira na evanđeoskom jedinstvu, a upravo se to i događa. Mnogi gradovi u Argentini svoju povijest dijele na razdoblje „prije Annacondie“ i razdoblje „nakon Annacondie“. Osim toga, on se blisko povezao s drugim voditeljima ili apostolima argentinskog probuđenja, prevladavši ljubomoru, ravnodušnost, natjecanje, gorčinu i podjele koje su svojstvene mnogim sličnim pokretima.

Ni jedan čimbenik argentinskog probuđenja nije značajniji od ozbiljnog stava prema demonskim silama koje pokušavaju ugušiti evangelizaciju i ugasiti probuđenje. Naslov ove knjige je ratnički poklik Carlosa Annacondie: „Slušaj me, sotono!“ i ujedno njegov potpis. Osobno sam gledao kako se, kad na službama izvikuje ovaj poklič, „cijeli pakao pokreće“! Zli se duhovi očituju, a njihove se žrtve odmah izdvajaju kako bi im osobno služili savjetnici obučeni da služe oslobođenje, ponekad po cijele noći.

Tako se pročišćava atmosfera za žetvu. Kad Carlos daje poziv, muškarci i žene iz svih slojeva društva doslovno trče naprijed da prime spasenje. Nije to onaj nama tako poznati scenarij „zatvorite oči,

pognite glave, otpjevajmo još jednu kiticu iz 'Just As I Am'¹. Ne, to je poziv svima, a ljudi se često guraju i tiskaju kako bi došli prvi. Do sada je više od dva milijuna ljudi došlo naprijed, bilo spašeno i prenijeto iz tame na svjetlo, iz vlasti Zloga k Bogu!

Dok budete čitali ovu knjigu, činit će vam se da se nalazite na licu mjesta. Molim Boga da vas dotakne tako da kažete: „Gospodine, cijelim srcem želim biti posvećen/posvećena i dati svoj udio u ovakvoj vrsti probuđenja u mom gradu i mojoj zemlji!“

- C. Peter Wagner
Fuller Theological Seminary
1997.

SYLOAM

---

¹ Takav kakav sam, op. prev.

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

SYLOAM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

PREDGOVOR II

Velika mi je čast predstaviti vam ovu knjigu evangelizatora Carlosa Annacondie. Kao njegov zemljak ponosan sam da je Carlos sa svojim besprijerodnim i kristalno jasnim svjedočanstvom postao argentinski veleposlanik koji nas tako izvanredno predstavlja u cijelom svijetu.

Od 1983. godine njegova služba stalno raste i učinkovito zadobiva duše za Krista i kraljevstvo Božje, mobilizirajući crkvu da ide za Velikim poslanjem.

Bog je tijekom osamdesetih podigao brata Carlosa i učinio ga glasnogovornikom poruke spasenja obeshrabrenim ljudima koje je porazio njihov vlastiti ponos. On je bio Božje izabrano sredstvo za probuđenje koje će potresti cijelu Argentinu. Njegova vjernost, njegovo posvećenje i njegova vjera u znakove i čudesa probudili su crkvu za evangelizaciju. Vjernici su izašli iz svojih zgrada da s obnovljenim žarom navijeste Radosnu vijest o Isusu, označavajući tako novo vrijeme za našu zemlju. Danas se njegova služba proteže na sve narode u svijetu.

Carlosa Annacondiu susreo sam 1983. godine. U to sam vrijeme predavao teologiju na Biblijskom institutu *Río de la Plata*, ogranku službe *Assemblies of God* u Argentini. Od svojih sam studenata saznao za evangelizacijske kampanje u gradu La Plati, pedeset kilometara od Buenos Airesa. Evangelizator je bio Carlos Annacondia koji je u to vrijeme započinjao svoju službu kao evangelizator i kojeg do tada

nisam poznavao. Moju su pažnju privukli komentari studenata koji su pomagali u kampanji. „Događa se nešto izvanredno: svake večeri na tisuće ljudi prihvaća Isusa Krista kao svog Spasitelja, a sila za oslobođenje tako je snažna da moramo ostati kasno u noć i moliti za ljude opsjednute zlim duhovima“, govorili su. Toga sam trenu odlučio: *Moram susresti toga čovjeka.*

Otišao sam u La Platu, na mjesto gdje se održavala kampanja. Međutim, stvarnost je daleko nadmašila izvještaj mojih studenata. Mnoštvo je ljudi okruživalo podij; mogao sam osjetiti atmosferu velikog očekivanja. Kad je služba počela, evangelizator se popeo na podij držeći svoju Bibliju u ruci. Čim je progovorio, osjetio sam snažno pomazanje Duha Svetoga. Zatim je molio. Nije to bila bilo kakva molitva – nastupao je kao onaj tko ima vlast i činilo se da je naelektrizirao atmosferu. „SLUŠAJ ME, SOTONO!“ bile su riječi kojima je započeo konfrontaciju. Od tog je trenutka brat Carlos u Isusovo ime izravno korio sve sile i zle duhove koji su imali utjecaja na prisutne.

Nije trebalo dugo, a molitva je imala učinak. Mnogo je ljudi palo na tlo uz jake krikove, tresli su se i imali vanjska očitovanja koja su ukazivala na duhovne probleme u njihovim životima. Bilo ih je na stotine! Pomoćni radnici su neke odnijeli na posebno mjesto kako bi se pobrinuli za njih. Isusova se vlast očitovala na predivan način. Zatim je uslijedila propovijed. A kad je brat Annacondia pozvao ljude na spasenje s ljubavlju koja može doći samo s neba, ljudi su počeli trčati prema podiju. Molili su za spasenje sa suzama u očima. Otišao sam s toga mjesta posve dirnut, a u mom je srcu gorjela nova vizija.

S vremenom smo razvili duboko prijateljstvo. Počeli smo se sastajati svakog četvrtka s drugim pastorima kako bismo molili i podijelili svoje breme za izgubljene. Sjećam se vremena kad bismo kartu Argentine stavili u sredinu, okružili je i molili Boga za probuđenje u svakom kutku naše zemlje. Bili su to neopisivi trenuci duhovne budnosti.

Carlos Annacondia je Božji čovjek. Njegovo svjedočanstvo o poniznosti i ljubavi za duše očito je svima koji ga sretnu. Nemoguće je biti s njime, a ne razgovarati o Božjem djelu i našoj ljubavi za izgubljene.

Ova će vas knjiga duhovno probuditi. Znakovi i čudesa koji prate one koji vjeruju postat će realnost u vašem životu kad spoznate autoritet koji vam je Bog dao. Brat Carlos poznaje ove teme kao malo tko. One su dio njegovog iskustva, a on o njima poučava s autoritetom.

Služba Carlosa Annacondie stavila je izazov pred mene kao pastora. Sve one noći provedene na kampanji ispunile su moje srce atmosferom vjere i čudesa. Iskreno želim da se i vama dogodi isto. Tako želim da čitajući ovu knjigu dobijete breme i silu te postanete vjeran i pobjedonosan svjedok.

- Claudio J. Freidzon

pastor crkve *Rey de Reyes*, Buenos Aires, Argentina

SYLOAM

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

SYLOAM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

UVOD

Prve godine nakon što sam upoznao Isusa Krista, osjetio sam veliki teret na svom srcu. Svoje sam najdublje molitve upravljao za svoju zemlju jer sam osjećao da Argentina gubi samu sebe. Svaki sam dan vapio nad kartom moje zemlje, polagao ruke na svaku pokrajinu dok sam molio za izgubljene duše. Sate sam proveo tražeći Argentinu za Krista.

U to vrijeme moja služba *Mensaje de Salvación* (Poruka spasenja), kakva je danas, nije postojala, ali mi je Bog pokazao knjige, mnogo knjiga, s mojim imenom na njima. Bila je to sasvim jasna vizija. U svakom slučaju, nikad nisam srljao u te stvari. Upravo suprotno tome, uvijek sam čekao da me Bog pogura. Neprestano mu govorim: „Gospodine, ako je to od tebe, ti ćeš me pogurati da to činim.“ I tako se dogodilo da me je Bog ‘pogurao’ napisati ovu knjigu, kao što je to činio u svakoj stvari u mom životu.

Na moj je život, osim Biblije, utjecalo tek nekoliko knjiga. No nikad neću zaboraviti knjige Kathryn Kuhlman koje sam čitao. Te su me knjige o čudesima dovodile do suza, svaki bih puta osjetio snažan poriv da kleknem na koljena i molim. Nekako bih uvijek rekao: „Gospodine, želim da mi daš ono što je imala ova žena.“ Bog je odgovorio na moju molitvu. Stoga sam danas radostan dok služim spasenje izgubljenima i pokazujem im Put, Istinu i Život.

Nije važno koje mjesto zauzimate u tijelu Kristovom, moja je želja da čitajući ove stranice dotaknete sferu u kojoj ćete iskusiti nadnaravno.

Sva svjedočanstva koja ćete naći u ovoj knjizi imaju samo jedan cilj: nadahnuti vas i izazvati vas da tragate za Božjim nadnaravnim stvarima.

Ponizno molim, a to je moja jedina svrha, da vam ove stranice dadu svjetlo kako biste razumjeli moju poruku te da vam pruže jedan drugačiji doživljaj i učine trajan dojam na vaš život. Moja nakana nije puniti police u knjižnicama ili vidjeti svoje ime otisnuto na naslovnica knjiga. Uspjeh ili slava nisu moji motivi. Jedina svrha mog života je donijeti u vaš život blagoslov spoznaje o tome da Bog potvrđuje svoju Riječ znakovima i čudesima svima koji vjeruju u njega. Kad završite sa čitanjem ove knjige, možda ćete osjećati isto što i ja, tako da možemo jednoglasno objaviti: *Svijet za Krista!*

Isus je rekao:

„Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju! Tko bude vjerovao i pokrstio se, spasit će se; tko ne bude vjerovao, osudit će se. Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali: pomoću mog imena izgonit će zle duhove; govorit će novim jezicima; zmije će uzimati rukama; ako popiju što smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljati!“

- MARKO 16:15-18

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

Prvi dio

„IDITE ... I PROPOVIJETAJTE...“

SYLOAM

Materijal je promo karaktera i ne sme se štampati ili koristiti na bilo koji drugi način bez dozvole izdavača

SYLOAM

Knjigu možete naručiti na: syloam.org, odnosno putem emaila syloam.media@gmail.com

1. poglavlje

BOŽJI POZIV

U noći 26. svibnja 1984. godine petorica urednika novina *El Guardián* prisustvovali su našoj evangelizacijskoj kampanji u Ensenadi, diskretno se krijući u gomili. Čuli su priče o čudesnim događajima koji se zbivaju na našim kampanjama. Došli su kako bi zabilježili dokaze da se radi o prijevari, a ne o nadnaravnim čudesima koje je Bog dopustio da se dogode. Sljedeći prikaz iz novina pokazuje kako, ne samo da nisu našli nikakvu prijevaru, nego su, dapače, zabilježili čudesna iscjeljenja koja su vidjeli promatrajući kako se Bog pokreće u sili i slavi.

Čudesna iscjeljenja i neobjašnjivi događaji u Ensenadi

U noći 26. svibnja 1984. godine petorica urednika novina *El Guardián* nazočila su nekim događajima čijoj se nadnaravnoj spektakularnosti i vjerodostojnosti ne može ništa prigovoriti. Novinari su, raspršeni među četiri tisuće ljudi okupljenih oko podija u evanđeoskoj crkvi ... vidjeli više od tri stotine ljudi kako padaju kao pogođeni munjom kad ih je dotaknula ruka kršćanskog propovjednika Carlosa Annacondie, te, isto tako, potvrđena iscjeljenja ...

Od te su petorice urednika trojica bili rimokatolici, jedan je bio nominalni kršćanin, a jedan ateist ... I upravo je pred očima ove grupe ljudi, izabranih da nepristrano analiziraju događaje i stvari te donesu sud hladne glave, pjena izbijala na usta damama, djeca su padala na mokru travu, žene se rušile u blato – tri od njih odjevene u skupocjene

krznene kapute – a stotine mladih ljudi, muškaraca i žena, starih ljudi, ljudi u jadnom stanju, posrtalo trudeći se da ne padnu. Uopće ne pretjerujemo u svom opisu ...

Na svim se licima ljudi, koje je „dodirnuo“ evangelizator Annacondia, vidio izraz boli ili sreće, od kojih se ni jedan ne bi mogao nazvati umišljenom dramtizacijom. Bili su to, naime, obični ljudi nesposobni za bilo kakvo namještanje ili primanje telepatiskim putem s tolikom uvjerljivošću. Nalikovalo je to na biblijske dane, vrijeme rane crkve, a ne na planirano djelovanje kako bi se prevarilo ljude koji u ništa ne sumnjaju.

Annacondia nije hipnotizer ... on koristi riječ Božju kao izravni prijenosnik i ne odvaja se od nje. Ni jedna se od njegovih rečenica ni za milimetar ne odvaja od Evanđelja ... on ne tvrdi kako on bilo koga iscjeljuje budući da je „Bog taj koji ozdravlja“. A iscjeljenja su mnogobrojna. Novinar iz *El Guardián* koji je patio od ozljede hrskavice u lijevom koljenu, prestao je osjećati bol i mogao je pokretati nogu (koju nije mogao pokretati tri mjeseca) ...

Gotovo trideset tisuća ljudi, koliko ih je prisustvovalo večernjim službama, svjedočilo je, mimo i protiv mišljenja istražitelja i novinara, u svojstvu vjerodostojnih svjedoka da se neobjašnjivi, ali vrlo stvarni, događaji zbivaju svake večeri za vrijeme molitvi i službi na kojima se govori o Kristu i o Bogu – i samo o njima.

Kao što su novine izvijestile, svaka je večer kampanje bila izvanredna. Pjesme slavljenja ispunjavale su auditorij, a uzdignute su ruke govorile o želji da se obožava Gospodina. Ljudi su radosno svjedočili o nadnaravnim čudesima koja su se dogodila u njihovim životima.

Jedna je žena na poseban način privukla moju pažnju i duboko me dirnula. Ta je žena doživjela čudo. Ispričala nam je sljedeće svjedočanstvo:

Cijelo sam djetinjstvo proživjela sa svojim roditeljima, braćom i sestrama (njih troje) u jednom mjestu gdje u rijeku Río Dulce utječe nekoliko potoka. Ovo se mjesto nalazi na granici provincija Córdoba i Santiago del Estero.

Jednog je poslijepodneva moju majku, dok je otvarala veliku škrinju, ugrizla zmija na nekoliko mjesta na tijelu. Očajna, trpeći veliku bol, majka se pred nama srušila na pod. Naš otac nije ništa učinio, i premda je moj najstariji brat zapomagao, on nije reagirao. Nedugo zatim, vidjela sam oca kako priprema kola s konjskom zapregom te odlazi ostavljajući moju majku, koja je umirala na podu, i nas pored nje. Velikim smo naporom položili majku na krevet, bila je jako bolesna. Gotovo se smračilo kad smo odlučili prevesti je čamcem na mjesto gdje bismo mogli dobiti pomoć. No sve je bilo uzalud. Umrla je.

I tako smo nas četvoro, posve sami, stajali pored tijela naše majke. Najmlađi među nama bio je Juan, imao je tek jedanaest mjeseci. Zatim sam tu bila ja, stara četiri godine, moja sestra Juana imala je pet godina i, onda Pedro, moj stariji brat koji je imao osam godina.

Sami smo napravili lijes u kojem ćemo pokopati našu majku i zajedno sa susjedom, koji nas je došao posjetiti, odnijeli smo je na groblje. Najbliža osoba živjela je na udaljenosti od dan i pol hoda na konju. Pretpostavljali smo da je ovaj susjed došao jer mu je naš otac rekao u kakvoj smo situaciji. Međutim, nakon što smo pokopali našu majku, susjed je otišao. Obećao je da će se vratiti, ali nikad nije.

Bili smo sami. Vratili smo se u naš napušteni dom i tamo smo živjeli prepušteni sudbini. Svako bismo poslijepodne odlazili na groblje jer smo se osjećali zaštićeni tamo gdje je bilo tijelo naše majke. Činili smo tako svaki dan tijekom

tri godine. Nismo se bojali, bio je to naš dom. Zapravo, tamo smo se dobro osjećali. Igrali smo se i spavali među grobovima.

Danas razumijem da nas je Bog štitio tijekom tog razdoblja dok smo živjeli sami. Jeli smo ribu i lovili životinje postavljajući dobre zamke. Tamo je bilo mnogo pataka, jaja, ovaca i druge hrane koja nam je bila dostupna. Svog smo malog brata Juana hranili mlijekom koze koja je imala vlastite jariće. Koza bi ležala, a Juan bi dopuzao do nje i sisao. Naš stariji brat nabavljao je hranu, a i mi smo pomagale.

Jednog smo dana položili zajedničku zakletvu da će prvi koji bude imao za to priliku ubiti našeg oca. Bili smo gotovo divljaci. Hodali smo goli, prljavi i neodgojeni. Jedina stvar koja nas je održavala na životu bila je želja da ubijemo našeg oca. To nam je davalo snagu za preživljavanje.

Tri godine kasnije naš se otac vratio kući, svezao nas, stavio u vreće i odnio u najbliži grad. Tamo nas je predao različitim ljudima i tako nas razdvojio premda smo se jako voljeli.

Ja sam završila kod seljaka koji su me naučili raditi na zemlji, peći kruh i raditi druge poslove. Premda mi je bilo samo sedam godina, teško sam radila. Oni su me doslovno morali ukrotiti. No čak i tamo, savez koji sam sklopila sa svojim starijim bratom i sestrom da ubijem svog oca bio je i dalje izvor moje snage za život. Morala sam odrasti kako bih mogla osvetiti svoju majku. Nisam znala gdje su mi braća i sestra, no nada da ću ih jednom naći također mi je pomagala da živim.

Kad mi je bilo četrnaest godina, sin obitelji u kojoj sam živjela silovao me i jako tukao. Jednog dana, umorna od trpljenja svega što mi je činio, potužila sam se njegovim

roditeljima. Kazali su da lažem i tako me strašno istukli da sam završila u bolnici. Tamo sam bila tri mjeseca. Liječnici su mi rekli da se ne oporavljam jer ne želim živjeti.

Zbog groznice sam slabila iz dana u dan, ali sam se sjetila našeg saveza i počela se polako oporavljati sve dok se nisam vratila na selo i nastavila raditi. Jedne noći, prije negoli sam navršila sedamnaest godina, pobjegla sam, skrivala se u poljima sirka, pješačila do najbližeg grada i stigla tamo u zoru. Otrčala sam na policiju i prijavila što mi se dogodilo. Stavili su me u ćeliju; gdje su me dva policajca silovala i istukla.

Željela sam umrijeti. Čak me je i šef policije toga grada htio silovati te noći, ali sam se bacila do njegovih nogu i preklinjala ga: „Molim vas, nemojte me tući!“ Sažalio se i ostavio me na miru. Rekao mi je da je obitelj koja me odgojila vrlo moćna u tom kraju i da im se trebam vratiti. Rekla sam mu tko je moj pravi otac, da je on isto tako poznat i predložila mu da ga pronađe. On će šefu policije dati novac za moje oslobođenje. Konačno je pristao i obavijestio tu obitelj seljaka, a istodobno i mog oca o tome gdje se nalazim.

Istog sam dana otišla živjeti k ocu. Od dana kad nas je napustio, moj otac nikad nije vidio moju braću i sestru. Bila sam sretna što sam ga našla. Sada ga konačno mogu ubiti. Ja sam prva koja je stala pred njega. Bila sam mlada djevojka koja dobro barata noževima pa sam vidjela mogućnost za izvršenje obećanja koje smo prije mnogo godina kao djeca dali jedni drugima.

Moj je otac financijski dobro stajao. Pokušavao je razgovarati sa mnom i ugoditi mi, ali ja nisam reagirala. Stalno sam mu pokazivala svoje noževe i govorila: „Nemoj ići spavati jer ću te jedne noći ubiti.“

Za vrijeme ručka ili večere ne bih sjedila za istim stolom s njim, i tako je to trajalo danima. Uzela bih svoj tanjur i jela izvan kuće, sjedila na zemlji i jela prstima, pokazujući tako ocu što mi je učinio. Gledajući to, on bi plakao i tražio oproštenje, ali ja sam ga strašno mrzila.

Jednog sam dana uzela nož i odlučila da ću ga ubiti. Željela sam da to bude licem u lice tako da mogu gledati kako pati. Zamahnula sam nožem prema njemu. Mislila sam da sam ga ubila, ali kad sam pogledala nož, na njemu nije bilo krvi. Zato sam mu rekla: „Tata, tvoje vrijeme još nije došlo, ali uskoro ću te ubiti.“

Jednog poslijepodneva, dok sam jela vani u dvorištu, čula sam snažnu buku, kao kad nešto pada. Zadrhtala sam od tog zvuka i osjetila miris smrti. Moj se otac srušio mrtav. Bila sam sretna, ali samo djelomično jer sam ga željela ubiti vlastitim rukama.

Smrt oca donijela mi je nove muke jer sada nisam znala što raditi sa svojim životom. Bila sam siročić. Posjetio me jedan mladić koji je poznao mog oca i ponudio mi brak. Prihvatila sam jer sam tako mogla imati nekoga tko će se brinuti za mene. Ali se nesreća nastavila. Muž me je zlostavljao, nije htio raditi i postupao je sa mnom kao sa sluškinjom.

Kad sam zatrudnjela, odveo me k svojoj obitelji u Buenos Aires i tamo ostavio. Vrlo su loše sa mnom postupali. Mučenje je bilo takvo da sam se jednog poslijepodneva odlučila baciti pod vlak, ali se vlak čudesno zaustavio tik ispred mene.

Prije negoli nam se rodio sin, muž je došao po mene, ali se moja patnja i dalje nastavila. Ponovo sam pobjegla i otišla živjeti u grad Rosario sa svoje dvoje djece, dvogodišnjim sinom i jednomjesečnom kćerkicom. Bilo je teško živjeti i raditi. Konačno me je muž našao i došao živjeti k nama.

Jedna mi je susjeda 1985. godine rekla za evangelizacijske kampanje brata Annacondie. Tamo sam predala svoj život Gospodinu, ali se u meni ništa nije promijenilo.

Prošlo je nekoliko godina, a ja sam se razboljela. Imala sam teška krvarenja i stanje se nije popravljalo. 1991. godine odlučila sam potražiti evanđeosku crkvu. Sjeme koje je brat Annacondia posijao konačno je počelo nicati.

Otišla sam u crkvu zajedno sa cijelom obitelji. Počela sam redovito ići u crkvu, no u mom srcu nije bilo opraštanja. Nikad ne bih govorila o svom nekadašnjem životu. Moja je prošlost bila skrivena u mom srcu. Premda sam služila u crkvi i bila disciplinirani radnik, nisam mogla oprostiti onima koji su me tako strašno povrijedili.

Kad su 1996. godine objavili da će Carlos Annacondia voditi kampanju u našem gradu, bila sam spremna raditi kao pomoćnica u službi Gospodinovoj. Nekoliko večeri prije negoli je kampanja počela, rekla sam Bogu da želim biti dobra radnica. „Ukoliko ima u meni išta što treba biti očišćeno, molim te pokaži mi“, molila sam. Isto tako molila sam ga da mi pomogne pronaći moju braću i sestru. Znala sam da mi se sestra nalazi u Santa Feu, ali je nikad nisam našla. Neprestano sam molila za nju.

Jednog jutra oko deset sati, prije početka kampanje, dobila sam pismo od Juana, mog mlađeg brata. Odmah sam ga nazvala telefonom, a nekoliko dana kasnije mi smo se i sreli.

Zahvaljivala sam Gospodinu što mi je pomogao naći brata, i puno sam ga puta molila da mi oprost i sve pogrešne stvari koje sam učinila.

Tijekom zadnje kampanje, dok je brat Annacondia propovijedao o preprekama koje priječe Božjim

blagoslovima da dođu u naš život, oprostila sam iz dubine srca. Vidjela sam nešto poput anđelâ kako lete oko mene i Božju ruku kako odnosi svu mržnju i ljutnju iz mog života. Vapila sam iz dubine svog bića, moleći Boga da mi oprostí sve što sam kovala protiv oca i muža i to tako glasno da sam na koncu izgubila glas. Sada sam bila u stanju oprostiti cijelim svojim bićem, a to je iscijelilo moje slomljeno srce. Premda sam Boga poznavala nekoliko godina, nisam mogla stvarno oprostiti. Ta prepreka, to nepraštanje, priječilo je blagoslovima da dođu u moj život.

Bog je odnio mržnju koju sam imala prema muškarcima, odnio je odbacivanje koje sam doživljavala od svog muža. Odnio je gorčinu iz mog srca, dao mi novu snagu i, iznad svega, obnovio je moj brak.

Bogu dajem svu slavu i svu čast za svaku promjenu koju je donio u moj život, i za njegovog slugu, njegovo odabrano sredstvo – Carlosa Annacondiu – koji me doveo do spoznaje istine.

- Carmen

Svjedočanstvo ove žene nije utjecalo samo na njezin život, nego na živote mnogih drugih ljudi koji su ga čuli. Na podiju su se, uz ovo svjedočanstvo, davala i mnoga druga svjedočanstva. Moje čuđenje i divljenje zbog čudesne i nadnaravne Božje sile nikad ne prestaje i sve je veće i veće.

I tako, dok sam te večeri zahvaljivao Bogu za sva čudesa koju su se dogodila, shvatio sam njegove svrhe koje želi ostvariti kroz moj život i njegovu volju za moj poziv.

Još uvijek ne razumijem zašto, ali kao mali dječak – čak i prije nego li sam primio Isusa u svoje srce – znao sam da netko puno veći od mene, netko koga nisam mogao vidjeti, brine o meni. Nekoliko sam puta o tome govorio svojim prijateljima.

Poput mnogih drugih Argentinaca i ja dolazim iz useljeničke obitelji, španjolske s majčine i talijanske s očeve strane. Odgojen sam u skladu s talijanskom kulturom. Moj me je djed, tipični Talijan, učio: „Muškarac koji plače, nije muškarac. Ako te netko udari, nemoj mi dolaziti plačući, vrati mu istom mjerom.“ Ova je pouka, kao i mnoge druge, oblikovala moj život još dok sam bio mali dječak.

Moji su roditelji bili vrlo skromni. Dok sam bio mali, živjeli smo u iznajmljenoj kući – moji roditelji, moja dva brata – Angel, José María – i ja srednji. Otac je radio u poduzeću za distribuciju električne energije, a majka se brinula o nama.

Sve se promijenilo kad je otac obolio, a mi smo morali ići raditi. Imao sam samo deset godina, a morao sam rano ustajati i ići na posao u mesnicu. Nakon što bih cijeli dan radio i čistio mesnicu, došao bih kući i odmah išao u večernju školu. Puno bih puta ujutro rekao mami da me boli želudac, jer nisam želio ići na posao. Majka bi mi pripremila šalicu čaja i poslala me raditi. Tako sam naučio biti odgovoran, i tako sam počeo sazrijevati.

U Knjizi izreka piše: „Lijena ruka osiromašuje čovjeka, a marljiva ga obogaćuje“ (Izreke 10:4). Uspijevalo mi je sve što bih poduzeo. Bio sam omiljen. Kad sam kao dvadesetogodišnjak služio u vojci, poslali su me na najbolje mjesto. Nitko nije mogao razumjeti kako mi je to uspjelo. Davali bi mi najbolje zadatke i promovirali me u više vojne činove. Uvijek bih bio ispred svojih vršnjaka.

Kad mi je bila dvadeset i jedna godina, sreo sam Mariju, moju ženu, kojoj je tada bilo petnaest godina. Djed me učio da si nađem mladu djevojku tako da je mogu dobro istrenirati. Oženili smo se kad je meni bilo dvadeset i pet, a njoj devetnaest godina. Moj brat i ja osnovali smo poduzeće u kojem i danas radim.

Vrijeme je prolazilo, a ja sam osjećao veliku prazninu u svom životu; živio sam u strahu. Želio sam u životu imati mir i sreću pa sam mislio da to mogu ostvariti kroz uspjeh i priznanje na poslu. Stoga sam

puno radio, vjerujući da ću gomilanjem stvari i zarađivanjem novca konačno biti sretan. Kad mi je bilo trideset i pet godina postigao sam stabilan finansijski položaj kakav sam oduvijek priželjkivao. Zajedno sa svoja oba brata stvorio sam poduzeće koje je jedno od najvažnijih te vrste u našoj zemlji. Mogao sam kupiti što god sam htio i pokloniti to svojoj ženi, a svojoj djeci dati što god bi njih četvoro poželjeli. Stoga sam trebao biti, barem sam tako mislio, sretan čovjek.

No još sam uvijek osjećao tu golemu prazninu. Shvatio sam da sam strašno pogriješio. Ni jedna od tih stvari koje sam tako teško stekao nije mi mogla donijeti mir ili sreću. Svakog bi vikenda, opterećeni mojim problemima, Marija i ja spremili djecu i otišli u neko ljetovalište na obali Atlantskog oceana u potrazi za malo mira i tišine. No kad bih se vratio na posao, osjećao bih se gore nego prije. Noću nisam spavao, mučili su me strahovi, nesigurnost i brige. Bojao sam se samog života, smrti, bolesti, gubitka svega što sam imao, bojao sam se da će se nešto strašno dogoditi mojoj djeci. Čak sam se osjećao krivim što sam ih donio na ovaj svijet pun ratova, nasilja i droge. Stoga sam u svom srcu odlučio da nećemo imati više djece.

Sa svakim mjesecom koji bi prošao, svakom godinom koja bi došla, osjećao sam se sve gore. Imao sam sve razloge da budem sretan, a nisam bio. Pitao sam se gdje se mogu naći mir i sreća i zaključio da su oni tek puka izmišljotina uma.

U to sam se vrijeme sastajao s jednom skupinom uspješnih poslovnih ljudi. Na sastancima me ne bi predstavljali kao Carlosa, nego kao vlasnika tog i tog poduzeća. Nije ih zanimala stvarna osoba. Zanimalo ih je ono što sam posjedovao. Počeo sam zapažati nedostatak iskrenosti u ovoj vrsti odnosa te sam se povukao od takozvanih prijatelja.

Do tada se nisam zamario mislima o Bogu, premda sam bio kršten u jednoj rimokatoličkoj crkvi, a u njoj smo se i vjenčali, Marija i ja. Vjerovao sam u jednog dalekog Boga, ravnodušnog prema onima koji s njim mogu razgovarati tek preko posrednika. Nisam znao da je

Bogu stalo do mene i da želi imati osoban odnos sa mnom. Isto tako, nisam znao da mogu postati njegov prijatelj, da ga mogu upoznati i biti blizak s njime.

No jednoga dana 1979. godine čuo sam Radosnu vijest. Čuo sam Boga koji kaže: „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti“ (Matej 11:28). Pozvali su me na sastanak na kojem je propovijedao Manuel Ruiz, u to vrijeme panamski veleposlanik u Boliviji. Tijekom sastanka shvatio sam da je ono što je propovjednik govorio bilo upućeno izravno meni, mom srcu. Rekao je: „Opterećen si strahovima, nesigurnostima i neuspjesima. Sve to Bog vidi. Predaj svoje srce Bogu i On će se pobrinuti ne samo za tvoju obitelj, nego će riješiti sve tvoje probleme.“

Kad sam čuo te riječi, počeo sam plakati kao što nisam plakao godinama niti sam to mogao. Slušajući Božji glas kroz usta njegovog slugu, shvatio sam da me Bog voli, da me nije zaboravio. Kad je propovjednik upitao koliko ljudi treba Boga, podigao sam svoju ruku jer sam ga stvarno trebao cijelim svojim srcem. Upitao sam svoju ženu koja je sjedila do mene, želi li ona primiti Isusa. Odgovorila mi je: „Već dugo čekam na ovo.“

Kad sam podigao svoju ruku, osjetio sam kao da teži tonu. Svakovrsne su mi misli prolazile glavom. Što će reći moji prijatelji, moja obitelj, moji poslovni prijatelji u klubu? Što će misliti direktori banaka s kojima sam radio? A što, opet, direktori poduzeća s kojima sam surađivao, i svi drugi? Hoće li mi se rugati ili smijati jer sam odlučio primiti Isusa u svoje srce? Ali, preda mnom je bio Netko veći od svih njih zajedno.

Te smo večeri, 19. svibnja 1979. godine, točno u dvadeset dva sata i trideset minuta Marija i ja primili Isusa u svoja srca. Nikad neću zaboraviti što se dogodilo nakon sastanka. Kad smo izašli van, sve se činilo drugačije. Novcem ili uspjehom nisam mogao kupiti mir ili sreću. Međutim, Krist mi je sve to dao kao dar samo zato jer me voli. Ništa mi

nije, u cijelom mom životu, donijelo takvu izvanrednu promjenu kao što je bila ova koja se dogodila kad sam svoje ruke podigao prema Bogu. Od tada sam se svakim danom osjećao sve sretnijim. Prestao sam pušiti i piti, iza sebe sam ostavio sve svoje sumnje i strahove. Bio sam ovisan o gledanju televizije, ali od dana kad sam sreo Krista jednostavno sam je zaboravio gledati. Sve se promijenilo.

Nakon što smo došli Gospodinu, dobili smo još petoro djece. Danas se moja obitelj sastoji od moje žene, devetoro djece i nekoliko unuka. Naša djeca su: Carlos, Alberto, Angel, María Eugenia, José María, Rebecca, Moisés, Elías, Rut i Natanael. Danas, mi smo uistinu sretni.

Kad smo se spasili, Marija i ja nismo imali lokalnu crkvu u koju bismo išli. Stoga smo se odlučili sastajati zajedno s drugim obiteljima koje su predale svoje živote Gospodinu na toj istoj kampanji.

S nama je zajedno bilo i nekoliko naših zaposlenika: naš direktor prodaje, šef jednog od naših odjela i nekoliko drugih ljudi. Tražili smo pastora koji bi nas mogao voditi. Nitko od nas nije znao propovijedati, pa nam je Gospodin doveo pastora. Tijekom tog razdoblja pastor Gomelski pomogao nam je rasti u Gospodinu. Zajedno s njim stvorili smo viziju o zadobivanju duša za Krista. Bili smo tako puni entuzijazma da smo s malo znanja Božje riječi propovijedali svima, dijeleći s ljudima svoja iskustva. Naša je vjera bila jednostavna i nije imala nikakvu strukturu, ali su ljudi unatoč tome bivali iscijeljeni i spašeni. Naša je najvažnija poruka bila poruka o Radosnoj vijesti, o Gospodinu Isusu Kristu i njegovoj ljubavi prema nama. Molili smo za bolesne, vjerovali u njihovo ozdravljenje – i oni bi ozdravljali. Propovijedali smo spasenje, ne sumnjajući u to da će osoba koja stoji pred nama primiti Gospodina.

Kad smo 1979. godine osnovali našu crkvu, svi smo u njoj bili novoobraćenici. Počeli smo s četiri bračna para i njihovom djecom. Bili smo crkveni radnici, starješine i đakoni, sve u jednom. No Bog je brzo napunio to mjesto.

Tjedan dana nakon mog obraćenja, primio sam obećanje o krštenju u Duhu Svetome sa znakom govora u drugim jezicima. Bog mi je dao viziju: vidio sam stadion ispunjen ljudima i sebe kako propovijedam na jeziku koji nisam razumio. Od tog sam trenutka počeo osjećati breme za ljude koji nisu poznavali Krista. Govorio sam o Gospodinu svakome tko bi mi stao na put.

Premda sam još uvijek radio, služiti Gospodinu postala mi je najvažnija stvar u životu, važnija od zarađivanja novca. Bila je to teška situacija za članove moje obitelji koji nisu poznavali Gospodina i nisu mogli prihvatiti da sam svoj život posvetio Isusu. Pokušali su me nagovoriti da uvidim svoju „grešku“, navodeći pritom savjet mojih najpametnijih i najvažnijih prijatelja. Ti su se susreti završavali tako da sam im ja svjedočio, a oni predavali svoje živote Gospodinu.

Tijekom tih prvih dana moga hoda s Gospodinom, događalo mi se nešto zapanjujuće. Kad bih molio, Bog mi je uvijek pokazivao sirotinjske četvrti. Kad bih noću zatvorio oči, vidio bih sirotinjske četvrti odbačene od društva: bosonogu djecu i kuće od kartona s krovovima od valovitog lima. U početku nisam razumio što Bog želi. Mislio sam da moram otići ili razdati svoju imovinu, uključujući i udjel u poduzeću – i jednostavno sve dati sirotinji. Osjećao sam da mi Gospodin daje teret, pa sam mnoge dane proveo moleći i vapeći, ne nalazeći nigdje mira. Kad sam u vezi s time molio s Marijom, Duh Sveti ju je dotaknuo i ona je rekla: „Ja sam s tobom.“ No nisam nigdje mogao naći nikakve utjehe.

Jednog sam poslijepodneva rekao Mariji: „Želim ostaviti sve iza sebe i otići u Chaco propovijedati u džungli. Bi li pošla sa mnom?“

Odgovorila mi je: „Idi ću s tobom kamo god pošao.“

Toga sam poslijepodneva napustio svoj dom i odlučio se svega riješiti. Prvo što sam učinio bilo je da sam svom ocu dao sasvim novi automobil koji mu je bio potreban.

Zatim sam otišao razgovarati sa svojim pastorom, bratom Gomelskim. Nakon što je malo promislio o onome što sam mu rekao, kazao mi je: „Puno si radio da bi stekao ovo što imaš, nisi to ukrao. Stoga, koristi svoju imovinu za Boga jedino ako On to bude tražio od tebe.“

U tom sam se trenutku osjećao poput Abrahama kad je podigao svoj nož spreman ubiti svog sina. Vidjevši da njegov sluga ne oklijeva, već je spreman izvršiti njegove zapovijedi, pa čak ubiti i svoga sina, Bog je zaustavio Abrahamovu ruku. Bog je uvidio da se moje blago ne sastoji od materijalnih stvari, nego od ljubavi koju imam za njega i za izgubljene. Danas shvaćam koliko bih pogriješio da sam se svega riješio, jer bi to za mnoge ljude, uključujući moju obitelj, bila prije sa-blazan nego blagoslov.

„Dajem ti što tražiš“

Jednog dana, dvije i pol godine nakon obraćenja, moj mi je pastor proslijedio poziv da propovijedam u jednom maloj crkvi u gradu La Plati, u pokrajini Buenos Aires. Uzimajući taj poziv u ruke, osjetio sam u svom srcu nešto vrlo posebno od Boga pa sam ga prihvatio.

Crkva je bila tako siromašna da nisu imali podove – nego samo stari tepih na goloj zemlji. Zajednica je brojila dvadeset i pet ljudi. Te je večeri, nakon propovijedi, Duh Sveti došao s takvom silom da su svi prisutni bili kršteni u Duhu Svetomu. Kad je sastanak završio, pristupio mi je pastor i rekao: „Bog mi je progovorio i rekao da će osoba koja je večeras propovijedala donijeti probuđenje u La Platu. Znak će biti izlivanje Duha Svetoga koji će sve ispuniti Božjom silom.“

Na toj službi nije bilo mnogo ljudi, ali su bila prisutna dva brata iz jedne crkve iz grada Berissa nedaleko La Plate. Pozvali su me da organiziram kampanju u njihovoj crkvi. Tako sam počeo propovijedati. Nakon te prve kampanje, organizirali smo veći broj kampanja pa smo osnovali tim radnika pod nazivom *Mensaje de Salvación* (Poruka spa-senja).

Bog mi je 12. travnja 1982. godine progovorio čujnim glasom. Re- kao je: „Pročitaj viđenje o suhim kostima u Ezekielu 37. Dajem ti ono što tražiš.“

A moja je molitva bila: „Argentina za Krista.“ Želio sam da Bog pokaže nadnaravne znakove i čudesa u mojoj zemlji tako da ga ljudi upoznaju. Ja nisam rođen u pustinji ili u džungli, već na mjestu gdje žive milijuni ljudi, a opet nitko mi nikad nije govorio o Isusu. Nisam čuo o njemu dok mi netko nije rekao da se nadnaravni znakovi i ču- desa događaju na kampanji na kojoj sam se obratio. Upravo me to dovelo na mjesto gdje sam susreo Gospodina. Tada sam shvatio da, ukoliko ne bude Božjih znakova u Argentini, ljudi neće vjerovati. U evanđeljima nadnaravni znaci i čudesa nisu bili *namijenjeni vjerni- cima*, nego *nevjernicima*. U mojoj zemlji „moramo vidjeti, da bismo vjerovali“.

Dok sam čitao Ezekijela 37, shvatio sam da je dah Duha Svetoga ono što će donijeti čudesa.

Tad mi reče: „Prorokuj ovim kostima i reci im: O suhe kosti, čujte riječ Jahvinu!“ ... I reče mi: „Prorokuj duhu, sine čovječji, prorokuj i reci: Ovako govori Jahve Gospod: Od sva četiri vjetra, dođi, duše, i dahni u ova trupla da ožive!“ I stadoh prorokovati kao što mi zapovijedi, i duh uđe u njih, i oživješe i stadoše na noge – vojska vrlo, vrlo velika.

- EZEKIEL 37:4, 9 -10

Glas o službi *Mensaje de Salvación* (Poruka spasenja) dopro je do ljudi zbog svih čudesa koja su se događala na sastancima. Ljudi su trčali naprijed da prime Gospodina. Danas vam sa sigurnošću mogu reći da nije sve što sam morao proći kako bih odgovorio na svoj poziv bilo lako. U mom su se životu događale stvari koje nisam mogao razumjeti.

Kad sam primio krštenje u Duhu Svetom nešto se dogodilo. Braća, koja su tada bila prisutna, vidjela su nešto posebno od Boga nada

mnom. Kasnije na toj službi, pastor me je zamolio da mu pomognem moliti za bolesne. Kad sam stao moliti, ljudi su počeli padati jedan za drugim. Padanje mi nije bilo ništa strano. Vidio sam ljude kako padaju na kampanji koju je vodio panamski evangelizator. No bio sam iznenađen kad sam shvatio da se to događa meni. Nakon toga prestao sam moliti za druge sve dok mi Bog nije izravno rekao da me želi upotrijebiti.

U to sam vrijeme kupovao automobil. Vlasnik automobila otvorio je prednja vrata da mi pokaže unutrašnjost, kad se iznenada nešto dogodilo. U kući su se kod njegove žene i kćerke počeli očitovati zli duhovi. Žena je počela bacati stvari po kući. Muž je ušao u kuću i uspio je smiriti. Zao duh mučio je ovu ženu već neko vrijeme. Kasnije mi je muž rekao da su bili vjernici koji su se okrenuli od Boga i mnogo griješili.

Nakon tog događaja shvatio sam da ništa ne ovisi o meni. Kod ove se žene očitovala demonska prisutnost, a ja čak nisam ni znao da je ona u kući. Ono što se dogodilo bilo je izvan moje kontrole. Ali tada mi je Bog dao nešto posebno, a to je da će se On koji živi u meni očitovati ma gdje se ja nalazio i natjerati đavla u bijeg. Naposljetku sam shvatio da nisam ja onaj tko kontrolira situaciju, već Bog. I tako sam se potpuno predao Bogu.